

державного управління на різних рівнях. Але замість цього створено кланово-корпоративну систему ротації еліти – коли на місце одних кланових структур приходять інші. Це ні в якому разі не може позитивно впливати нбa політичну ситуацію в нашій державі. Варіантом виходу з такої ситуації може стати більше залучення інтелектуальної еліти до управління країною та участі в політичних процесах. Дуже важливо створити можливості самореалізації для молоді, яка має усі таланти і бажання впливати на політичні процеси у своїй державі.

Нинішня система управління в Україні потребує яскравої, енергійної, рішучої особистості управлінця, мало пов'язаної зі старою ідеологією, вважає М.Пірен. В активі таких елітарних управлінців будуть сучасні вітчизняні потреби державотворення, справді спрямовані на користь українському суспільству. Сучасний управлінець повинен мати репутацію професіонала – розумного й порядного, здатного до боротьби за правду, готового до виправданого ризику, інновацій, людини, яка здатна швидко перекваліфіковуватись, вивчати іноземні мови і світовий досвід управління. Там, де на історичну сцену виходить справжня еліта, починають діяти інші, відмінні від законів кількості, якісні характеристики. У новій політиці управління все визначатиме якість, професіоналізм, громадянська позиція щодо держави й народу. Суттєвими для формування ціннісних орієнтацій елітарного управлінця є риси характеру, притаманні сильній, творчій особистості, а також типологія характеру, на що слід звертати увагу в процесі праці. Усі серйозні політичні сили України на сьогодні являють собою великі політичні системи. Таким чином, у людини, яка починає свій шлях у політиці, виникає потреба адаптуватись до цієї політичної системи або бути відкинутою нею.

У цілому процесу формування української політико-адміністративної еліти ще далеко до завершення, і для неї характерні не тільки глибокі ідеологічні розбіжності між різними прошарками, а й не менш значущі регіональні відмінності. Тільки зміцнення незалежної держави може стати фундаментом сильної національної політичної еліти, здатної мислити і діяти відповідно до сучасних реалій.

Але ще хочу додати, що народ також впливає на політичну еліту. Оскільки саме він її обирає та легітимізує її дії, а отже і мусить нести відповідальність за свій вибір.

Отже, можна зробити висновок, що політична еліта України має такі критерії як: клановість, пристосованість, переважання власних інтересів над державними, розрив між представниками еліти та суспільством. За роки незалежності в Україні не була сформована певна «аристократія», справжня еліта, яка була б готова до того, щоб робити нашу державу дійсно квітучою, самостійною, демократичною, яка б змогла бути конкурентом навіть для самих заможних та успішних країн світу, яка прагнула б стати провідником для суспільного об'єднання та відродження України. Процес переходу від тоталітаризму до демократії дуже болісний, але ми маємо пройти цей шлях заради майбутнього нашої держави.

#### *Список використаних джерел:*

1. Політологія: підручник / Ю.М.Розенфельд, Л.М.Герасіна, Н.П.Осипова, М.І.Панов, О.М.Сахань, О.В.Ставицька – Харків: Право, 2001., – 460 с.
2. Пірен М.І. Публічна політична діяльність : навч. посіб. – К.: НАДУ, 2009. - 320 с.
3. Михальченко М. Пошук лідерів: чесних, талановитих справедливих // Політ. менеджмент. – 2006. – Спец. вип. – С. 15-22
4. Журавський В., Кучеренко О., Михальченко М. Політична еліта України: теорія і практика трансформації. – К.: Логос, 1999. – 365 с

**Іващук Інеса Миколаївна,**

студентка факультету психології, політології та соціології  
Національного університету «Одеська юридична академія»

**Науковий керівник** – д. політ.н., професор, Мамонтова Е. В.,  
Національний університет «Одеська юридична академія»

## ЯК СОЦІАЛЬНІ ОПИТУВАННЯ ВПЛИВАЮТЬ НА ДУМКУ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДЯН ПІД ЧАС ПЕРЕДВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ

На сьогоднішній день ця тема є досить актуальною, адже вже в 2019 році очікуються президентські вибори. Всі політики, які балотуються, вже активно готуються до виборів і соціологи починають проводити соціальні опитування серед населення та інформують нас про те, хто в рейтингу на даний момент лідирує серед думки українського суспільства.

Але, чи можуть бути всі дані сфальсифіковані, то невже політики здатні купити, ту кількість голосів, яка потрібна для перемоги на виборах заради того щоб показати народу, що саме вони гідні перемоги, завідомо знаючи, що це обман? Адже, наприклад, в кожній партії працюють свої соціологи і вони зацікавлені зробити дані на користь тим, на кого вони працюють, тому що від цього буде залежити їхня заробітня плата. Або в іншому випадку, вони можуть наймати на певний час групу соціологів для проведення опитувань і платити за це їм гроші, щоб вони зробили вигляд того, що лідирує саме він, а не хтось інший. А найгірше те, що люди читають і не замислюються і психологічно це буде впливати на подальший наш вибір на виборах.

У переважній більшості соціологічних опитувань на сьогодні лідирує Юлія Тимошенко, за нею слідує Петро Порошенко та Святослав Вакарчук. Але деякі ЗМІ нас повідомляють, що згідно за даними опитування, 19,2% українців вірять у перемогу Петра Порошенка на наступних президентських виборах. То кому ж вірити? Як вони проводять ці опитування, що медіа на різних сайтах пише по-різному?

В останні два десятиліття, особливо починаючи з 2004 р., соціологічні опитування саме в передвиборчий і виборчий період, стали невід'ємною частиною політичного життя України. Конфліктна ситуація, яка виникла після другого туру президентських виборів 2004 р., коли були підозри на фальшування результатів на користь одного з кандидатів, що вилилось у масові

громадянські протести і, зрештою, привела до повторного другого туру та обрання на найвищу державну посаду іншого кандидата, багато в чому була і наслідком невідповідності офіційних даних Центральної виборчої комісії та результатів екзит-полів, які проводили різні соціологічні служби. Отже, великомасштабні соціологічні опитування, якими власне і є екзит-поли, стали однією з підстав легітимізації Помаранчевої революції як всередині країни, так і назовні [1, с. 66].

Зростання конкуренції у політичній сфері, часта непередбачуваність результатів майбутніх виборів, посилюють попит на дослідження суспільної думки на кшталт політичних уподобань тощо. Знання реальної електоральної картини дозволяє впливати на її динаміку у потрібному для суб'єкта виборчого процесу руслі. Опитування суспільної думки стали суттєвим інструментом у політичному процесі, насамперед виборчому.

Зміст суспільної думки найефективніше доводиться до населення за допомогою засобів масової інформації. Найбільш значущим, а здебільшого і єдиним фактором, що береться до уваги під час опитувань суспільної думки щодо електоральних симпатій, є рейтинг тих чи інших політичних сил. Таким чином, саме рейтинги є найбільш уразливими показниками з точки зору маніпулювання передвиборчою соціологічною статистикою [2, с. 28].

Отже, необхідно відзначити, що соціологічні опитування, справжні і фальшиві, за певних умов можуть стати потужною політтехнологією. В умовах України більш вдало ця технологія діє на парламентських виборах, а не президентських, оскільки вони проходять в один тур і передбачають прохідний бар'єр.

Для того, щоб максимально убезпечитись від шкідливих наслідків досліджуваної технології, варто більш довіряти результатам опитувань, що проводяться відомими організаціями з усталеною репутацією, а не «фірмам-одноденкам».

Утім, завжди треба пам'ятати, що навіть найбільш коректно проведені дослідження апріорі містять в собі помилки, закладені методологією

опитування. Та й електоральний рейтинг — величина змінна. Він може мінятись безпосередньо перед виборами, коли публікація результатів подібних досліджень заборонена українським законодавством.

Отже, соціологічні опитування є потужним знаряддям формування громадської думки під час виборчих кампаній. Для того, щоб зневілювати їх маніпулятивний потенціал необхідно застосувати низку заходів законодавчого і контролюючого характеру.

*Список використаних джерел:*

1. Зубченко Є. Політиків вибудували по «довірливості»/Є. Зубченко // Нові Вісті. 2008. 4 квітня.
2. Гринберг Т.Э. Политические технологии: ПР и реклама: учебное пособие. /Т.Э. Гринберг.- М.: Аспект Пресс, 2005. -317с.

## **II СЕКЦІЯ: ЕТНОНАЦІОНАЛЬНА ТА СОЦІОКУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА: МОДЕЛІ, МЕХАНІЗМИ, ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ**

**Шедяков Владимир Евгеньевич,**

доктор социологических наук, доцент  
независимый исследователь (г. Киев, Украина)

### **ВЗАИМОСВЯЗИ ИНДИВИДУАЛИЗАЦИИ И СОЦИАЛИЗАЦИИ СКВОЗЬ ПРИЗМУ ОЧЕЛОВЕЧИВАНИЯ УСЛОВИЙ ОБЩЕСТВЕННОЙ ЖИЗНЕДЕЯТЕЛЬНОСТИ**

Воспроизводство общественной жизни и, в частности, выбор направления и темпов дальнейших трансформаций предполагает обеспечение качества и уровня гармоничного состояния и продуктивности развития общественной жизнедеятельности, достижимых при данных условиях [1-3]. И если создание мнения о нормативном качестве жизни происходит под давлением глобальных факторов развития ойкумены, то формирование представлений о должном вырабатывается при наложении уровня понимания справедливого на ценностно-смысловые комплексы конкретных культурно-цивилизационных миров. Причём под влиянием роста фрагментации общественной жизнедеятельности достижения и недостатки глобализации рассматриваются и оцениваются сквозь призму постглобальной регионализации процессов трансформаций социального и индивидуального.

Развитие – условие общественной безопасности. При этом традиции и инновации кажутся противостоящими друг другу в основном при их изолированном рассмотрении и анализе. В движении функционирования и развития традиции постоянно видоизменяются, порождая новые формы и создавая простор для общественно важных инноваций. В свою очередь, закрепление в обществе инноваций обеспечивается их укоренённостью в традициях, близостью базовым ценностно-смысловым комплексам культурно-